

Phi Lộ

H

ắn không biết mình đang ở đâu...

Xung quanh hắn là một màn đêm kỳ lạ, không phải là đêm tối thông thường, đó là một màn đêm trống rỗng, hư vô.

Trong màn đêm ấy hắn không thể nhìn, dường như vạn dặm trước mặt đều chỉ có màu đen vô tận.

Đôi khi hắn muốn nghe thấy một tiếng động gì đó, nhưng đêm tối chỉ có sự u tĩnh hoàn toàn, sự tĩnh lặng mà trên trần thế không thể có, địa ngục hay thiên đàng lại càng không có.

Đó là bóng đêm triền miên của thần thức, không phải bóng đêm ở nhân gian.

Hắn không xác định được mình đang nằm, đang ngồi hay đang đứng.

Hắn muốn vùng vẫy, hắn muốn cử động, cho dù là cử động một ngón tay thôi, nhưng nếu thực sự cử động được thì chưa chắc hắn đã nhận ra, bởi vì ngón tay hắn đang ở vị trí nào hắn cũng không biết.

Không thấy cảm giác của hơi thở nồng ấm trong lồng ngực, không thấy máu chảy "tưng tức" trong huyết mạch, không mệt mỏi, không thư sướng, không đau đớn, không khoan khoái... Tất cả mọi cảm giác đều biến mất, dường như mỗi thớ thịt, đường gân đều bỏ hắn mà đi cả.

Hắn không những bị cô lập với thế giới bên ngoài mà còn bị cô lập với chính nội thể của mình. Chỉ còn một bộ não lẻ loi cứ miên man suy nghĩ, miên man tuyệt vọng, miên man thống khổ.

Hắn tự hỏi: Mình là cái gì? Còn sống hay chỉ là hồn ma vật vờ chưa kịp tan đi?

Không biết đã qua bao lâu, dường như từ trăm ngàn năm trước, cũng dường như mới được vài canh giờ, hắn chỉ biết rằng từ khi hắn nhận thức được thì hắn đã

là như vậy. Không hề có một điểm nhấn để đánh dấu, nên thời gian trôi đi như thế nào hấn cũng không thể cảm nhận được.

Bởi vậy nên nếu như hiện tại của hấn là bóng đêm mịt mù thì quá khứ lại là một khoảng trắng mênh mông, tương lai lại càng vô định, mơ hồ. Hấn không có nguồn gốc, không có kỷ niệm, không có mục đích...

Nhưng hấn vẫn tồn tại, bởi vì hấn còn suy nghĩ.

Đó là thứ tồn tại khi không có cảm giác tồn tại, là thứ suy nghĩ khi không có gì để suy nghĩ...

— o0o —